

Romeinen – Inleiding en hoofdstuk 1

Andrew Wommack

*Vertaling Bible Commentary van Andrew Wommack
Wiebrig Calderhead, 2008*

(Om in Word naar een eindnoot te springen: plaats de cursor bij de eindnootverwijzing, kies Beeld (menubalk) – voetnoten. Om terug te gaan naar de tekst: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

Inleiding tot de brief aan de Romeinen

De brief aan de Romeinen van de apostel Paulus is de langste en duidelijkste uiteenzetting op het evangelie. Deze brief bevat de leerstellige basis voor het Christelijk geloof en om die reden staat hij van alle brieven van het Nieuwe Testament als eerste in de Bijbel. De waarheden die in deze brief worden uitgelegd moeten begrepen zijn voordat andere leerstellige onderwerpen behandeld kunnen worden.

In deze brief behandelt Paulus, meer dan in enige andere brief, een groot aantal leerstellige onderwerpen. Zijn behandeling van de leerstelling van redding door genade door geloof is zo meesterlijk uitgewerkt dat er over de Goddelijke inspiratie ervan geen twijfel mogelijk is. De diepte waarmee Paulus deze belangrijke onderwerpen behandelt toont aan dat hij zijn kennis hierover werkelijk ontving door een rechtstreekse openbaring van God (Gal. 1:12)¹.

Het begrijpen van de waarheden van Romeinen 3 veranderde het persoonlijke leven van Maarten Luther en stak het vuur van de reformatie aan dat de wereld deed opschudden. Het begrijpen van de waarheden die in deze brief worden verwoord zijn ook inderdaad essentieel, niet alleen voor de redding van ieder individu afzonderlijk, maar ook voor de groei naar volwassenheid en het succes van iedere Christen.

Auteurschap

Paulus is zonder twijfel de schrijver van de brief aan de Romeinen. Dit staat duidelijk in het eerste vers van de brief (Rom. 1:1)². Hierover verschillen de vroegere geschriften van de kerk niet met elkaar van mening. De schrijver zendt ook zijn groeten aan zijn medewerkers Priscilla en Aquila³ (zie opmerking 2 bij Hand. 18:2)⁴ en aan zijn medewerker Timoteüs (Rom. 16:21)⁵. Het boek Handelingen bevestigt dat deze mensen nauw met Paulus samenwerkten.

De ontvangers van de brief aan de Romeinen

Paulus adresseerde deze brief aan alle Christenen die in Rome waren (Rom. 1:7).⁶ Er is geen Bijbels verslag van een apostolische zendingsreis om het evangelie naar Rome te brengen. Daarom kan worden verondersteld dat deze Christenen werden bekeerd op de Pinksterdag toen de Heilige Geest werd uitgestort (Hand. 2:10)⁷, en door de persoonlijke getuigenis van gelovigen die door het Romeinse rijk reisden.

Deze heiligen in Rome waren een gevarieerde groep. Er waren heidenen die zich hadden bekeerd van hun heidense godsdienst en hun vertrouwen stelden in

Jezus als hun Verlosser, en er waren vrome Joden die in Jezus als de Joodse Messias geloofden. Dit gaf aanleiding tot veel problemen onder de gelovigen, wat ongetwijfeld werd versterkt door het feit dat geen enkele apostel nog in Rome was geweest om de strijdpunten op te helderen en leerstellig onderwijs en leiding te geven.

De Joodse Christenen waren er stellig van overtuigd dat de heidenen zich tot het Jodendom moesten bekeren door zich te laten besnijden. Het ontbrak hun aan het juiste onderwijs over de openbaring van genade, die aan Paulus was gegeven. Daarom voelde Paulus zich verplicht, als apostel voor de heidenen (Rom. 11:13)⁸ om hen in deze zaken te onderwijzen en daarom schreef hij deze brief.

Jaar en plaats van schrijven

Deze brief aan de Romeinen werd waarschijnlijk omstreeks 57-58 na Chr. geschreven tijdens de derde zendingsreis van Paulus toen hij in Korinte of daar in de buurt was (Hand. 20:2-3)⁹.

Dit tijdstip kan herleid worden uit sommige verklaringen van Paulus in Rom. 15:25-28,¹⁰ waarin hij schrijft dat hij op reis is naar Jeruzalem om de offergaven van de heiligen in Macedonië (zie opmerking 1 bij Hand. 16:9)¹¹ en Achaje (zie opmerking 11 bij Hand. 18:12)¹² naar de arme heiligen in Judea (zie opmerking 1 bij Joh. 4:3)¹³ te brengen. Dit plaatst het schrijven van deze brief tegen het einde van zijn derde zendingsreis (zie opmerking 2 bij Hand. 18:23)¹⁴ wanneer hij onderweg is naar Jeruzalem.

Febe, een dienaar van de gemeente te Kenchreae was degene die deze brief naar de gemeente in Rome bracht (Rom. 16:1)¹⁵. Er kan dus worden verondersteld dat Paulus in het huis van Febe was in haar woonplaats Kenchreae, vlakbij Korinte (zie opmerking 1 bij Hand. 18:1)¹⁶, toen hij deze brief schreef.

Over de schrijver

Sommige feiten over Paulus' vervolging van de gemeente, zijn bekering en de tussenliggende tijd tot het begin van zijn bediening worden beschreven in opmerking 4 bij Hand. 7:58,¹⁷ opmerking 1 bij Hand. 9:1¹⁸ en opmerking 1 bij Hand. 9:26.¹⁹ Informatie over het leven van Paulus nadat het boek Handelingen is beëindigd is opgenomen in opmerking 1 bij Hand. 28:30.²⁰ In het boek Handelingen staan veel aantekeningen over de daden van Paulus, zijn karakter en ontberingen.

Romeinen 1

1 Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God,

Opmerking 1 bij Romeinen 1:1: Van de zes Griekse woorden die in het Nieuwe Testament met "dienstknecht" worden vertaald, gebruikte Paulus de meest onderdanige. Het Griekse woord dat in deze tekst is gebruikt is "doulos" en komt van de stam "deo" wat "vastbinden, boeien" betekent. Dus Paulus spreekt letterlijk van zichzelf dat hij geketend is of een slaaf is van Jezus Christus – een

slaaf uit eigen vrije keuze, maar gekocht en betaald door Jezus Christus (1 Kor. 6: 19-20)²¹.

Het gebruik om door keuze een slaaf uit liefde te zijn komt uit tekstgedeelten uit het Oude Testament, zoals Exodus 21:2-6 en Deuteronomium 15:12-17.²² Als een Israëliet een Hebreeuwse slaaf kocht, dan moest hij deze vrijlaten in het zevende jaar. Als een slaaf echter van zijn meester hield en zei: "Ik wil niet van u heengaan", dan werd zijn oor met een priem doorboord, wat hem voor altijd als slaaf verklaarde.

Door het gebruik van dit woord verklaart Paulus Jezus als zijn absolute Meester en geeft tegelijk uiting aan zijn liefde en de vrije keuze waarmee hij Hem dient.

Opmerking 2 bij Romeinen 1:1: Merk op dat Paulus sprak van zijn dienstbaarheid aan Christus voordat hij zijn apostelschap noemt. Dit onthult de prioriteiten en nederigheid van Paulus, die belangrijke factoren waren in zijn welslagen.

2 dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften –

Opmerking 3 bij Romeinen 1:2: Het begrip "evangelie" (zie opmerking 5 bij Hand. 20:24)²³ was niet nieuw. In Gal. 3:8²⁴ staat dat de Heer het evangelie aan Abraham predikte. Ook Mozes gaf de voorwaarden voor het evangelie in Deuteronomium 30:11-14, wat Paulus in Rom. 10:6-7²⁵ aanhaalde toen hij uitlegde dat geloof de enige voorwaarde is om de genade van God te ontvangen. Jezus Zelf zei dat de wet van Mozes, de profeten en de psalmen vol waren van profetieën over Hem (Luc. 24:44)²⁶.

Het evangelie was door de teksten van het Oude Testament heengeweven. De taak van het Oude Testament was om ons "tot zwijgen te brengen" of ons in verzekerde bewaring te houden met het oog op het geloof dat geopenbaard zou worden (Gal. 3:23)²⁷. In die zin is er geen onenigheid tussen de wet van het Oude Testament en de genade van het Nieuwe Testament. De bediening van de wet van het Oude Testament was slechts tijdelijk (Gal. 3:19)²⁸ tot het evangelie in werking kon worden gesteld door het offer van Jezus.

De onenigheid tussen wet en genade ontstaat als mensen deze twee proberen te mengen. Zoals Jezus beschreef in zijn gelijkenissen over de nieuwe wijn in oude zakken en de nieuwe lap op een oud kledingstuk (zie opmerking 1 bij Luc. 5:36)²⁹, zijn de twee verbonden niet verenigbaar.

De wet van het Oude Testament baande de weg voor het evangelie en wees de mensen naar het evangelie. Als de wet wordt gebruikt om de mens te wijzen op zijn nood en hem op zijn knieën te brengen door de hopeloosheid van zelfredding, dan wordt het evangelie gebruikt om redding en relatie aan te bieden. Daarin zit niet de onenigheid. De onenigheid ontstaat als iemand weigert om geloof in Gods genade te zien als de enige manier voor redding en blijft volhouden dat er een mate van het houden van de wet nodig is om rechtvaardigheid te verkrijgen (zie opmerking 2 bij Luc. 9:55³⁰ en opmerking 1 bij Luc. 16:16)³¹.

3 aangaande zijn Zoon, gesproten uit het geslacht van David naar het vlees,

4 naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here –

Opmerking 4 bij Romeinen 1:4: De opstanding van Jezus uit de dood is het grootste bewijs voor de geldigheid van de beweringen van Jezus (zie opmerking 1 bij Hand. 1:3)³².

5 door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen,

Opmerking 5 bij Romeinen 1:5: Dit is de eerste van de 24 keer dat het woord "genade" wordt gebruikt in de brief van Paulus aan de Romeinen. Het Griekse woord voor genade is "charis" en wordt in het Nieuwe Testament op verschillende manieren vertaald, zoals gunst, dank, goedgunstig, verdienstelijk, welgevallen, gave en aangenaam. De meest voorkomende vertaling is het woord "genade" dat in de NBG51 in het Nieuwe Testament 134 keer wordt gebruikt.

Het woord "charis" (genade) houdt het idee van welwillendheid in voor iemand die dat niet heeft verdiend. De schrijvers van het Nieuwe Testament gebruikten het woord "charis" voornamelijk voor die welwillendheid waarmee God zijn gunsten schenkt aan degenen die het niet verdienen.

Een andere vorm van het Griekse woord "charis" (genade) is "charisma" dat als "gave" wordt vertaald. "Charisma" is een genadegave, een gave die door God wordt gegeven uit genade. Met andere woorden, "charisma" is een speciale vorm of manifestatie van Gods genade. Het wordt gebruikt als beschrijving van de vrije gaven: gerechtigheid (Rom. 5:16-17)³³, de geestelijke gaven (1 Kor. 12:28-31; Rom. 12:6-8),³⁴ eeuwig leven (Rom. 6:23)³⁵, de vijf bedieningsgaven (Ef. 4:11)³⁶, celibaat (1 Kor. 7:7)³⁷, genezing (1 Kor. 12:9, 28, 30)³⁸, en wonderbaarlijke tussenkomst (2 Kor. 1:11)³⁹.

Opmerking 1 bij Romeinen 1:5: Het Griekse woord dat hier voor gehoorzaamheid wordt gebruikt is "hupakoe" en betekent "aandachtig luisteren, met de implicatie van volgzzaamheid en onderwerping".

Heel vaak houden in het Nieuwe Testament geloof en gehoorzaamheid verband met elkaar (Hand. 6:6; Rom. 16:26; Jak. 2:14-22; 1 Petr. 1:12)⁴⁰. Dit komt omdat de oorspronkelijke en historische ontwikkeling van de woorden "geloven" en "gehoorzamen" nauw met elkaar samenhangen. Wat je gelooft zul je ook doen.

Als je werkelijk geloofde dat het gebouw waarin jij je bevond in brand stond, dan zou je iets doen. Verschillende mensen zouden misschien verschillende dingen doen, maar het is ondenkbaar dat als iemand werkelijk geloofde dat het gebouw in brand stond niets zou doen. Het Nieuwe Testament noemt dit een "werk van geloof" (1 Tess. 1:2-3; 2 Tess. 1:11)⁴¹ wat een daad is die overeenkomt met en aangezet wordt door wat iemand gelooft. Dit is anders dan een werk der wet, omdat een werk der wet geen geloof vereist en eigen werken zijn, zonder enige verwijzing naar vertrouwen of hoop op God (Gal. 2:16; 3:12; 5:4; Rom. 3:28; 4:15-16; 9:30-32)⁴².

6 tot welke ook gij behoort, geroepenen van Jezus Christus –

Opmerking 7 bij Romeinen 1:6: Dit vers verklaart dat wij geroepenen zijn van Jezus Christus. In het volgende vers staat waartoe Jezus ons geroepen heeft. Hij heeft ons geroepen om heiligen te zijn (zie opmerking 5 bij Hand. 9:13)⁴³. Gods genade heeft deze oproep (of uitnodiging) uitgebreid tot iedereen om heiligen te worden door redding (Tit. 2:11)⁴⁴, maar niet iedereen kiest ervoor om positief op deze oproep te reageren. Als iemand Gods oproep verwerpt, dan kiest God ervoor die persoon te verwerpen (Luc. 12:9; 1 Joh. 2:23)⁴⁵. Daarom verklaart Matteüs ook in Matt. 22:14: “Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.”

7 aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen, die te Rome zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Opmerking 8 bij Romeinen 1:7: Eén van de grootste waarheden in de Bijbel, en ook één die het moeilijkst is om te bevatten, is dat we de voorwerpen van Gods liefde zijn. God had geen medelijden met ons of voelde zich niet moreel verplicht om ons te redden. Hij redde ons vanwege Zijn oneindige liefde voor ons (Joh. 3:16)⁴⁶. Uit ervaring de liefde van God begrijpen is de sleutel tot vervuld zijn met alle volheid Gods (Ef. 3:19)⁴⁷.

8 In de eerste plaats dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, omdat in de gehele wereld van uw geloof gesproken wordt.

Opmerking 9 bij Romeinen 1:8: Dit is nogal een verklaring! Er wordt hier weliswaar gesproken over de bekende Romeinse wereld, maar toch is het een verbazingwekkend feit. Deze gelovigen, die nooit door een apostel waren bezocht, en die, voor zover wij weten, zeer weinig onderwijs hadden gekregen, hadden zo'n sterk geloof in de Heer dat de verhalen van dat geloof zich door de wereld hadden verspreid. Dit staat in grote tegenstelling met veel hedendaagse kerken die niet eens hun omgeving hebben beïnvloed met het evangelie van Christus.

9 Want God, die ik met mijn geest dien in het evangelie van zijn Zoon, is mijn getuige, hoe ik onophoudelijk te allen tijde bij mijn gebeden uwer gedenk, 10 biddende, of mij eindelijk door de wil van God eens een weg gebaad moge worden om tot u te komen.

11 Want ik verlang u te zien om u enige geestelijke gave mede te delen tot uw versterking,

Opmerking 10 bij Romeinen 1:11: In dit vers springen twee dingen eruit. Ten eerste zien we dat de geestelijke gaven kunnen worden meegedeeld of doorgegeven van de ene persoon aan de andere. Daarom leggen oudsten ook de handen op een individueel persoon om hem ergens aan toe te wijden, zoals Paulus dit bij Timoteüs in herinnering brengt (1 Tim. 4:14)⁴⁸.

Ten tweede helpen geestelijke gaven om iemand te bemoedigen of te versterken. Dit staat in schrille tegenstelling tot wat sommige tegenstanders van de gaven van de Heilige Geest beweren. Zoals Paulus in 1 Korintiërs 14:3-4 zei,⁴⁹ stichten, vermanen en bemoedigen de gaven van de Geest de gemeente en als ze voor iemand zelf worden gebruikt, bouwen ze deze persoon op.

12 dat is te zeggen: onder u mede bemoedigd te worden door elkanders geloof, van u zowel als van mij.

13 Doch ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat ik dikwijls het voornemen heb opgevat tot u te komen – waarin ik tot nu toe verhinderd ben – om ook onder u enige vrucht te hebben, evenals onder de andere heidenen.

Opmerking 11 bij Romeinen1:13: Paulus zegt hier dat hij verschillende keren van plan was geweest om naar Rome te reizen, maar tot nu toe was hij steeds verhinderd. In Rom. 15:22 maakt Paulus duidelijk waarom hij verhinderd was: hij moest eerst naar anderen gaan die het evangelie nog niet hadden gehoord. Met andere woorden: hij was verhinderd naar Rome te gaan, omdat er zoveel andere plaatsen waren die hem meer nodig hadden. In Rom. 15:23⁵⁰ zegt Paulus echter dat er geen arbeidsveld meer voor hem overblijft en dat hij dus het evangelie in ieder gebied heeft gebracht (waarschijnlijk het gebied rondom Korinte, zie ook *Jaar en plaats van schrijven* in de Inleiding), en dat hij er nu klaar voor is om zijn reis naar Rome te maken.

14 Van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar.

Opmerking 12 bij Romeinen1:14: Deze verklaring van Paulus heeft een geestelijke betekenis. Hij gaf uiting aan zijn plichtsgevoel om het evangelie van Jezus Christus met alle mensen te delen. Dit was één van de houdingen van Paulus waardoor hij gemotiveerd werd om naar de einden van de toen bekende wereld te reizen en zijn leven voortdurend op het spel te zetten voor de zaak van Christus. Degenen die tegenwoordig door God gebruikt willen worden, moeten beseffen dat hun taak om Christus aan een verloren wereld te verkondigen geen vrije keuze is.

Opmerking 13 bij Romeinen1:14: In de King Jamesvertaling wordt de term “niet-Grieken” vertaald met “barbaren” (Barbarians). Dit was geen beledigende term, maar werd gebruikt als aanduiding voor iedereen die de Griekse taal niet sprak. Later werd het gebruikt om iemand te identificeren die niet tot het Helleense ras behoorde.

15 Vandaar mijn bereidheid om ook u te Rome het evangelie te brengen.

Opmerking 14 bij Romeinen 1:15: Paulus is nu klaar met zijn inleiding en begint met zijn verdediging van het evangelie, wat zijn voornaamste reden was om deze brief te schrijven.

16 Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.

Opmerking 1 bij Romeinen1:16: Het evangelie is de kracht van God die de gevolgen van redding in onze levens vrijzet. Behoud is veel meer dan alleen maar wedergeboren worden. Het heeft betrekking op alles waar de gelovige door Jezus recht op heeft. Als we daarom niet de overvloed in ieder gebied van ons leven ervaren die Jezus voor ons heeft bewerkstelligd, dan hebben wij een probleem om het evangelie te begrijpen en/of te geloven.

De term “evangelie” is zo gewoon geworden voor de Christenen dat de ware betekenis en het ware begrip ervan verloren zijn gegaan. Zoals vermeld in opmerking 5 bij Hand. 20:24 (zie eindnoot bij opmerking 3 bij Rom. 1:2) en opmerking 7 bij Matt. 24:14⁵¹ worden in veel kerken de waarheden van het evangelie in het algemeen niet gepredikt of begrepen. Dat is de reden waarom zoveel Christenen niet wandelen in de voordelen van hun behoud. Ze hebben niet de kracht van het evangelie in zich werken.

Als iemand genezing nodig heeft, dan is dat in het evangelie. Als er bevrijding nodig is, dan is dat in het evangelie. Voorspoed, beantwoorde gebeden, vreugde, vrede, liefde worden allemaal gevonden door het begrijpen en geloven van het evangelie.

Opmerking 2 bij Romeinen 1:16: In de Griekse taal is het woord dat hier is vertaald met “geloof” een tegenwoordig deelwoord dat een voortdurende en herhaalde actie uitdrukt. Degene die gelooft is dus iemand die heeft geloofd en doorgaat met geloven. Daarom kan het geloof dat redding als resultaat heeft niet worden prijsgegeven en het brengt nog steeds resultaten voort (Heb. 6:4-6; 10:29; Kol. 1:21-23)⁵². Het kan erop lijken dat het geloof is opgegeven, zoals in het geval van Petrus toen hij de Heer verloochende (Luc. 22:57-62)⁵³, maar Jezus had gebeden dat zijn geloof niet zou bezwijken (zie opmerking 2 bij Luc. 22:32)⁵⁴. De Schrift stelt het ware Bijbelse geloof voor als een voortdurende ervaring, niet als een eenmalige daad.

17 Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven staat: De rechtvaardige zal uit geloof leven.

Opmerking 3 bij Romeinen 1:17: De uitdrukking “uit geloof tot geloof” beschrijft de manier waarop gerechtigheid wordt gegeven en vastgehouden. Gods gerechtigheid kan niet worden verdiend. Het kan alleen verkregen worden door geloof. Als bewijs dat gerechtigheid die door geloof ontvangen wordt niet een nieuw idee of begrip is, haalt Paulus Habakuk 2:4 aan: “De rechtvaardige zal door zijn geloof leven.”⁵⁵ Hij haalt dit ook aan in Gal. 3:11 en Heb. 10:38.⁵⁶

Opmerking 4 bij Romeinen 1:17: De rechtvaardige zal uit geloof leven. Hij gaat niet zo nu en dan bij het geloof op visite, of hij gaat er niet een keer per jaar naar toe op vakantie, maar hij leeft in en door geloof.

18 Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden,

Opmerking 1 bij Romeinen 1:18: Het doel van Paulus om de verzen 18-20 te schrijven is om uit te leggen waarom het evangelie de kracht van God tot behoud is (vers 16). Het probleem was dat in die tijd, net zoals in deze tijd, de meeste mensen dachten dat de manier om mensen naar God te brengen was om hen te veroordelen en hen bang te maken voor de hel. De mensen twijfelden eraan of het goede nieuws van Paulus over de liefde van God voldoende zou zijn om berouw te bewerkstelligen.

Daarom begint Paulus te bewijzen dat iedereen al een instinctieve kennis heeft van Gods toorn over hun zonden. We hoeven de toorn van God niet te bewijzen.

God heeft dat al gedaan. Wat mensen nodig hebben is het goede nieuws horen dat God Zijn toorn over onze zonden op Zijn eigen Zoon heeft geplaatst, zodat we volkomen vergeven zijn. Dit goede nieuws zal de mensen meer tot God trekken dan dat het slechte nieuws ooit mensen tot God zal jagen.

Opmerking 2 bij Romeinen 1:18: In Romeinen 1:18-20 verklaart Paulus dat God Zichzelf aan de hele mensheid heeft geopenbaard. De schriften van het Oude Testament zeggen dat God Zich door de natuur aan iedereen heeft geopenbaard (Ps. 19:2-3)⁵⁷, maar Paulus verklaart hier dat er bij ieder mens een intuïtieve openbaring is van God.

In deze verzen zijn er vijf woorden die de omvang beschrijven waarmee God Zichzelf aan de mensheid heeft geopenbaard en die de moeite waard zijn om aandacht aan te geven. Ieder van deze vijf woorden zouden op zichzelf al een sterk argument zijn voor wat Paulus vertelt. De combinatie van deze woorden in slechts twee zinnen benadrukken echter de zekerheid van wat Paulus beweert.

Het gebruik van het woord "alle" in vers 18 laat de omvang zien waarmee God Zichzelf heeft geopenbaard. God heeft een getuigenis in ieder mens geplaatst tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid.

In vers 19 is het Griekse woord dat hier is vertaald met "openbaar" en met "geopenbaard" het woord "phaneroo", wat betekent "duidelijk maken, zichtbaar, kenbaar, merkbaar maken, manifesteren, laten zien". Dit woord maakt het zeer duidelijk dat deze instinctieve of intuïtieve kennis niet zo subtiel is dat het over het hoofd kan worden gezien. God geeft ieder mens het recht om te kiezen, maar er kan geen twijfel over bestaan dat ieder mens ooit eens duidelijk de fundamentele waarheden van het bestaan van God heeft gezien en begrepen.

In vers 20 zegt Paulus dat deze innerlijke kennis van God ervoor zorgt dat ieder mens de onzichtbare dingen van God met het verstand kan doorzien. Het Griekse woord dat met "doorzien" is vertaald is "kathorao", wat betekent: "volledig aanschouwen, duidelijk bevatten". Dit laat er geen twijfel over bestaan dat ieder mens die ooit op aarde heeft gewandeld een duidelijke openbaring van God heeft gehad. Het gebruik van het woord "verstand" benadrukt dat God de mensen niet alleen kennis heeft gegeven, maar ook het begrip of verstand om deze kennis te gebruiken.

Daarom zal niemand op de dag des oordeels voor God staan en kunnen zeggen: "God is niet rechtvaardig". Hij heeft iedereen die ooit heeft geleefd, ongeacht hoe ver of geïsoleerd iemand heeft gewoond, de gelegenheid gegeven om Hem te kennen. Zij hebben geen enkele verontschuldiging.

Iemand zou nu kunnen zeggen: "Als dit waar is, waarom zien we dan niet meer van deze intuïtieve kennis van God in de levens van degenen die het evangelie niet hebben gehoord?" Paulus geeft hierop het antwoord in de verzen 21-23.

19 daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard.

20 Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben.

Opmerking 3 bij Romeinen 1:20: De definitie van het woord “goddelijkheid” is “God, of de wezenlijke en goddelijke natuur van God”⁵⁸. Daarom zegt Paulus hier dat God iedereen een intuïtieve openbaring van Zijn goddelijke natuur heeft gegeven. Wat een verklaring! En wat een verantwoordelijkheid als mensen voor God komen te staan en uitleg moeten geven van de perversiteiten die zij in de naam van God hebben gepleegd. In hun hart wisten zij wel beter.

21 Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart.

Opmerking 1 bij Romeinen 1:21: Zoals Paulus in Romeinen 1:18-20 uitlegt, heeft God Zichzelf aan iedereen die ooit heeft geleefd geopenbaard, maar in dit vers legt hij uit dat deze openbaring niet altijd ontvangen wordt. Ieder mens heeft de vrijheid van keuze.

In de verzen 21-23 beschrijft Paulus de verschillende kenmerken van degenen die Gods openbaring verwerpen. Tegelijkertijd beschrijft dit de opeenvolgende stappen waarmee iemand afdwaalt van de ware openbaring van God.

De eerste stap om God te verwerpen is om Hem niet te verheerlijken als de almachtige, allerhoogste, alwetende en onbetwistbare God. Dit is wat met Adam en Eva in de hof van Eden gebeurde. Ze betwistten Gods bedoeling achter Zijn bevel (Gen. 3:1-6)⁵⁹. Ze verhoogden en eerden God niet meer zoals ze eens gedaan hadden. Onderwerping aan God als de Allerhoogste is altijd vernederend en daarom komt het “zelf”, je “ik”, ertegen in opstand. Vandaag de dag neemt dit hand over hand toe.

Ten tweede is men niet dankbaar. Dit is altijd een teken dat “zelf” zich boven God verheft. Een onzelfzuchtig persoon kan met heel weinig tevreden zijn. Een zelfgericht mens kan nooit genoeg hebben. Dankbaarheid is een teken van nederigheid en bewerkt een leven van dankbaarheid dat “zelf” op de juiste plaats houdt.

Als deze eerste twee stappen zijn genomen, dan is iemand vrij om dwaze, slechte en goddeloze gedachten in te beelden. Dit leidt tot een verhard hart (een dwaas hart is een verduisterd hart – zie opmerking 10 bij Marc. 6:52)⁶⁰ en ontaard gedrag.

*22 Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden,
23 en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen lijkt op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren.
24 Daarom heeft God hen in hun hartstochten overgegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam onteerd wordt.*

Opmerking 2 bij Romeinen 1:24: De zinsnede “God heeft hen overgegeven” wordt in dit tekstgedeelte drie keer gebruikt (hier en in de verzen 26 en 28). Deze zinsneden verwijzen terug naar het feit dat er een door God gegeven intuïtieve kennis is binnenin ieder persoon dat hen ervan zou weerhouden om zulke verderfelijke daden te doen. Vanwege onze vrije keus zal God echter niet

doorgaan om die beteugeling tegen onze wil aan ons op te dringen. Als iemand eraan vasthoudt om tegen de overtuiging van God in te gaan, dan zal Hij die persoon overgeven aan de begeerten van zijn eigen hart.

Daarom is iemand die één van de verschrikkelijke daden doet waarover hier gesproken wordt (afgoderij, homoseksualiteit, enz.) en zegt dat hij hier geen overtuiging van heeft ofwel aan het liegen (Rom. 1: 18-20) of hij is overgegeven aan verwerpelijke gedachten.

25 Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in eeuwigheid. Amen.

26 Daarom heeft God hen overgegeven aan schandelijke lusten, want hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen door de tegennatuurlijke.

Opmerking 3 bij Romeinen 1:26: De verzen 26 en 27 gaan over homoseksualiteit bij mannen en vrouwen. Als iemand zou kunnen twifelen aan de duidelijke verklaringen in het Oude Testament dat dit een gruwel is voor God (Lev. 18: 22; 20: 13; Deut. 23: 17-18)⁶¹, dan zouden deze teksten voorgoed een einde maken aan deze twijfel.

27 Eveneens hebben de mannen de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wellust voor elkander ontbrand, als mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende en daardoor het welverdiende loon voor hun afdwaling in zichzelf ontvangende.

Opmerking 4 bij Romeinen 1:27: Hier gaat het over de emotionele en fysieke consequenties van homoseksualiteit. Paulus zegt hier dat zij deze afdwaling in zichzelf ontvangen. Het woord dat Paulus hier gebruikt, het Griekse woord "dei", wordt in 100 verzen gevonden en geeft aan dat iets nodig is (moeten, betamen, behoren, passen), zie bijvoorbeeld Luc. 15:32.⁶²

Het impliceert dat deze consequenties (zoals ziekte) een logisch gevolg zijn voor dit soort daden. Voeg dit toe bij het gebruik van de term "welverdiende loon" in hetzelfde vers en het lijkt er duidelijk op dat fysieke en emotionele littekenen Gods oordeel zijn voor deze zonde.

Deze natuurlijke consequenties van zonde zijn niet noodzakelijkerwijs een directe straf van God op de mensen die deze daden doen. Iedereen die meedoet aan homoseksualiteit, wat uitdrukkelijk door God verboden wordt, brengt straf over zichzelf. Het is als de wet van de zwaartekracht. Veel mensen worden gedood als zij deze door God gegeven wet overtreden, maar het is niet juist om te zeggen dat God hen dan heeft gedood. Ze hebben zichzelf gedood. Er was geen boos opzet van de kant van God.

Op eenzelfde manier heeft God wetten ingesteld die het seksuele gedrag regelen. Het huwelijk werd aan de mens gegeven toen hij nog in een volmaakte toestand leefde (Gen. 2) en het is zeer wel mogelijk dat God Zich nooit had kunnen voorstellen dat de mens zo'n prachtige gave kon doen ontaarden (Jer. 7:31)⁶³. Als iemand de seksuele orde van God schendt, dan vernietigt hij zichzelf, net zo zeker als iemand die probeert onder water te ademen of van een klif af te lopen.

Dit vers zegt dat de verwoesting die veel homoseksuelen in hun lichaam ervaren het welverdiende loon is voor iemand die willens en wetens de volmaakte gave van het huwelijk dat God ons voor de zondeval heeft gegeven heeft bedorven. Dit betekent echter niet dat God alle homoseksuelen haat en hen persoonlijk straft. Als dat zo zou zijn, dan zouden veel van de ziektes die we kennen niet selectief zijn. Alle homoseksuelen zouden dan deze ziektes oplopen.

Nee, deze ziektes komen op een natuurlijke manier als de volmaakte orde van God wordt vervormd. God haat homoseksualiteit, maar Hij houdt van de mensen die homoseksueel zijn. Als homoseksuelen zich naar God zullen wenden en hun geloof in Jezus als hun Verlosser zullen stellen, dan zullen ze net als ieder ander worden gered.

28 En daar zij het verwerpelijk achtten God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat niet betaamt:

Opmerking 5 bij Romeinen1:28: De reden dat zij het verwerpelijk achtten om God te erkennen is omdat de kennis van God hen zou hebben overtuigd en hen ervan zou hebben weerhouden om zulke daden te doen. Deze zelfde motivatie zit achter de daden van degenen die zich tegenwoordig zo hevig tegen het Christendom verzetten. De mensen willen zondigen zonder dat iemand hen veroordeeld.

Opmerking 6 bij Romeinen1:28: Het Griekse woord dat hier met “verwerpelijk” is vertaald is “adokimos” wat betekent “geen onderscheid maken, geen oordeel kunnen hebben”. In deze tekst kan het worden opgevat als een walgelijk denken, een denken dat door God en mensen wordt verafschuwd.

Dit beschrijft de toestand van iemand die het punt heeft bereikt waarop er geen terugweg meer is naar God. Zoals uit de context blijkt, heeft God Zich geopenbaard aan iedereen die ooit op aarde heeft gewandeld. Maar er komt een tijd dat de Geest van God niet langer in de mens zal blijven (Gen. 6:3)⁶⁴. Als dat gebeurt, is deze persoon hopeloos verloren, omdat niemand tot de Vader kan komen tenzij de Geest hem trekt (zie opmerking 8 bij Joh. 6:44⁶⁵ en opmerking 6 bij Hand. 24:25)⁶⁶.

Daarom is een verwerpelijk mens iemand die door God in de steek is gelaten en er is geen hoop op redding meer voor hem. Paulus paste deze term toe op Christenen die hun geloof in Christus hadden verloochend (2 Kor. 13:5-7; 2 Tim. 3:8; Ti. 1:16,⁶⁷ en zie opmerking 5 bij Hand. 5:5)⁶⁸.

Sommige mensen vrezen dat ze verwerpelijk zijn vanwege een of andere zonde of godslastering (zie opmerking 1 bij Matt. 12:31)⁶⁹ die zij hebben geuit. Deze verzen beschrijven echter een verwerpelijk mens als iemand die geen berouw of overtuiging meer heeft. Als iemand berouw heeft over een verschrikkelijke daad, dan is dat op zich al een bewijs dat de Geest van God nog steeds aan hem trekt en dat hij niet verwerpelijk is. Een verwerpelijk persoon zou zich daar niet om bekommeren.

29 vervuld van allerlei onrechtvaardigheid, boosheid, hebzucht en slechtheid, vol nijd, moord, twist, list en kwaadaardigheid;

Opmerking 7 bij Romeinen 1:29: Het is interessant om te zien dat er zaken voorkomen op deze lijst van gruwelen die de meeste mensen niet als zonde, en zeker niet als zo slecht zouden beschouwen als andere zaken op de lijst. Het woord "twist" kan bijvoorbeeld ook "ruzie maken over iets of redetwisten" betekenen. Sommige mensen denken dat hier niets mis mee is, maar Paulus noemt het samen met moord en seksuele zonden.

In vers 30 staat het woord "oorblazers" wat roddelen of kwaadspreken betekent. Zo'n persoon lastert het karakter of de reputatie van iemand anders terwijl die persoon niet aanwezig is. Ook trots, oftewel "verwatenen" wordt opgesomd in de lijst van zonden die een gruwel zijn voor God, evenals ongehoorzaam zijn aan de ouders. Iemand die onbestendig is (vers 31), is iemand die onbetrouwbaar is, iemand die zich niet aan zijn woord houdt.

De waarheid is dat er geen kleine of aanvaardbare zonden zijn. Alle ongerechtigheid is zonde (1 Joh. 5:17)⁷⁰ en zou afgewezen moeten worden.

*30 oorblazers, lasteraars, haters van God, verwatenen, overmoedigen, grootsprekers, vindingrijk in het kwaad, hun ouders ongehoorzaam;
31 onverstandig, onbestendig, zonder hart of barmhartigheid.*

Opmerking 8 bij Romeinen 1:31: In de Statenvertaling wordt "zonder hart" vertaald met "zonder natuurlijke liefde". Door veel mensen is dit opgevat als homoseksualiteit. Het Griekse woord geeft echter een andere betekenis. Het Griekse woord dat hier wordt gebruikt is "astorgos" wat letterlijk betekent "met een hard hart". Dit beschrijft iemand die liefdeloos is, zonder de natuurlijke tederheid zoals een moeder die voor haar kind heeft. Daarom beschrijft Paulus hier iemand met een hard hart die totaal geen liefde en tederheid heeft.

32 Immers, hoewel zij de rechtseis van God kenden, namelijk, dat zij, die zulke dingen bedrijven, de dood verdienen, doen zij ze niet alleen zelf, maar schenken ook nog hun bijval aan wie ze bedrijven.

Opmerking 9 bij Romeinen 1:32: Als God iemand overgeeft aan een verwerpelijk denken, dan verliest die persoon niet de kennis van wat goed en slecht is, maar de overtuiging door God daarvan. Hij weet nog steeds dat hij slecht is, maar het kan hem niet meer schelen.

Eindnoten Romeinen – Inleiding en hoofdstuk 1:

(Om in Word terug te gaan: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

¹ Gal. 1:12 Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.

² Rom. 1:1 Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God.

³ Rom. 16:3 Groet Prisca en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus.

⁴ *Hand. 18:2 En hij vond daar een Jood, genaamd Aquila, van geboorte uit Pontus, die juist uit Italië gekomen was met Priscilla, zijn vrouw, omdat Claudius bevolen had, dat alle Joden Rome zouden verlaten; en hij kwam bij hen.*

Opmerking 2 bij Handelingen 18:2: Aquila was een Jood, geboren in Pontus (zie opmerking 3 bij dit vers) die met zijn vrouw Priscilla in Rome had gewoond. Nadat ze uit Rome verbannen waren, kwamen ze in Korinte wonen waar ze Paulus ontmoetten bij zijn eerste bezoek aan Korinte. Ze waren, evenals Paulus tentenmakers (leerbewerkers) van beroep, dus Paulus woonde bij hen gedurende zijn verblijf in Korinte (18 maanden – vers 11).

Aquila en Priscilla verlieten Korinte samen met de apostel Paulus en gingen met hem naar Efeze (vers 18), waar ze bleven, zelfs toen Paulus naar Jeruzalem vertrok. Terwijl ze in Efeze waren, ontmoetten Aquila en Priscilla Apollos (zie opmerking 1 bij Hand. 18:24), die welbespraakt was en vurig in zijn onderwijs van de Schrift, hoewel hij niet een volledige openbaring van het evangelie had. Aquila en Priscilla waren genoeg onderlegd in de Schrift om “de weg Gods” duidelijker aan Apollos uit te leggen.

In zijn eerste brief aan de gemeente te Korinte nam Paulus een groet op van Aquila en Priscilla (1 Kor. 16:19). Deze brief was vanuit Asia geschreven (1 Kor. 16:19), waarschijnlijk vanuit Efeze, waar Aquila en Priscilla verbleven. Paulus zond later groeten aan Aquila en Priscilla die in die tijd in Rome woonden en schreef dat zij zijn medewerkers waren die voor zijn leven hun hals gewaagd hebben (Rom. 16:3-4). Paulus sprak ook van de gemeente die in hun huis in Rome samenkwam.

Nog weer later moeten ze weer terug zijn gegaan naar Efeze, omdat de apostel Paulus weer zijn groeten aan Aquila en Priscilla geeft in zijn tweede brief aan Timoteüs die hij schreef toen hij in Rome in de gevangenis zat (2 Tim. 4:19).

⁵ Rom. 16:21 Mijn medewerker Timoteüs en mijn stamgenoten Lucius, Jason en Sosipater, groeten u.

⁶ Rom. 1:7 aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen, die te Rome zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

⁷ Hand. 2:10 Frygië en Pamfylië, Egypte en de streken van Libië bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als Jodengenoten,

⁸ Rom. 11:13 Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening.

⁹ Hand. 20:2-3 En nadat hij die streken doorreisde en hen uitvoerig toegesproken had, kwam hij in Griekenland. En toen hij daar drie maanden vertoefd had en de Joden een aanslag tegen hem sneedden, terwijl hij op het punt stond om over zee naar Syrië te gaan, kwam hij tot het besluit door Macedonië terug te keren.

¹⁰ Rom. 15:25-28 Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen. Want Macedonië en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem. Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen. Wanneer ik mij dan hiervan gekwetend en hun deze opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad naar Spanje reizen.

¹¹ *Hand. 16:9 En Paulus kreeg in de nacht een gezicht; er stond een Macedonisch man, die hem toeriep: Steek over naar Macedonië en help ons.*

Opmerking 1 bij Handelingen 16:9: Macedonië was het land dat net ten noorden van Achaje lag (zie opmerking 11 bij Hand. 18:12). Het besloeg het noordelijke gedeelte van wat we tegenwoordig als Griekenland kennen.

De voornaamste steden in Macedonië waren Neapolis (zie opmerking 5 bij Hand. 16:11), Filippi (zie opmerking 6 bij Handelingen 16:12), Amfipolis (zie opmerking 1 bij Hand. 17:1), Apollonia (zie opmerking 2 bij Hand. 17:1), Tessalonica (zie opmerking 3 bij Hand. 17:1) en Berea (zie opmerking 1 bij Hand. 17:10).

Het land Macedonië werd voor het eerst belangrijk in 359 v.Chr., toen Filippus van Macedonië zijn land begon uit te breiden door omringende gebieden te veroveren. Zijn zoon, Alexander de Grote (336-323 v.Chr.) bracht Macedonië, of Griekenland, tot een wereldmacht, zoals in Daniël 8:5, 8, 21-23 was voorspeld. Paulus bracht het evangelie naar Macedonië op zijn tweede zendingsreis (Hand. 15:40-19:22) en trok tenminste twee keer door dit gebied op zijn derde zendingsreis (Hand. 20:1, 3). De reisgenoten van Paulus, Gajus, Aristarchus, Sopater en Secundus, waren Macedoniërs (Hand. 19:29; 20:4).

¹² *Hand. 18:12 Maar toen Gallio landvoogd van Achaje was, keerden zich de Joden als één man tegen Paulus en brachten hem voor de rechterstoel,*

Opmerking 11 bij Handelingen 18:12: Achaje was oorspronkelijk een staat in Griekenland. Toen de Romeinen Griekenland veroverden, verdeelden ze het land in twee provincies, Macedonië (zie opmerking 1 bij Hand. 16:9) en Achaje. Achaje was de zuidelijke provincie en had Korinte (zie opmerking 1 bij Hand. 18:1) als hoofdstad.

¹³ *Joh. 4:3: verliet Hij Judea en vertrok weder naar Galilea.*

Opmerking 1 bij Joh. 4:3: Judea is afgeleid van het woord Juda en is gebruikt om te verwijzen naar een geografisch gebied in het zuidelijk deel van de staat Israël. De naam wordt in de Bijbel voor het eerst gebruikt in Ezra 5:8, wat tijdens de ballingschap van Israël was, en het kwam waarschijnlijk tijdens de ballingschap in gebruik. De naam is synoniem met het "land van Juda" in het Oude Testament dat door de stammen van Juda en Benjamin in bezit werd genomen.

¹⁴ *Hand. 18:23 En toen hij daar een tijd lang geweest was, ging hij weer weg en doorreisde achtereenvolgens het land van Galatië en Frygië om al de discipelen te versterken.*

Opmerking 2 bij Handelingen 18:23: Dit is het begin van de derde zendingsreis van Paulus. Deze reis duurde ongeveer vier jaar, van ongeveer 54 tot 58 AD. Drie jaar daarvan bracht hij door in Efeze (Hand. 20:31).

¹⁵ Rom. 16:1-2 Ik beveel Febe, onze zuster, [tevens] dienaar der gemeente te Kenchreeën, bij u aan, dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.

¹⁶ *Hand. 18:1 Daarna verliet hij Athene en kwam te Korinte.*

Opmerking 1 bij Handelingen 18:1: Korinte was de hoofdstad van heel Achaje (zie opmerking 11 bij Hand. 18:12). Het lag ruim 70 km ten zuidwesten van Athene (zie opmerking 1 bij Hand. 17:15) en ongeveer 530 km ten zuidwesten van het huidige Istanbul. Het was een belangrijk commercieel centrum gelegen aan de Isthmos, een landengte die de Peloponnesus en Attica verbindt en had havens aan zowel de Ionische als de Egeïsche Zee.

Samen met geheel Griekenland werd Korinte in 196 v.C. door de Romeinen onafhankelijk verklaard, maar als gevolg van hun rebellie in 146 v.C. brandde de Romeinse consul Mummius de stad tot op de grond toe af. Julius Caesar herbouwde de stad in 44 v.C. en er wordt geschat dat tegen de tijd dat Paulus de stad bezocht, er ongeveer 250.000 vrijen en 400.000 slaven in Korinte woonden.

Korinte was te vergelijken met Athene voor wat betreft de cultuur en aanbidding van vele goden. Er was de beroemde tempel van Apollo die dateerde van de zesde eeuw voor Christus en een tempel die aan Afrodite was gewijd (dezelfde godin als de Astartes van Richteren 2:13 en de Latijnse Venus), de godin van liefde. De aanbidders van Afrodite praktiseerden religieuze prostitutie met 1000 heidense priesteressen-prostituties die in de tempel dienden.

De stad Korinte was zo vergeven van zedeloosheid dat de uitdrukking "op z'n Korinthisch leven" de betekenis had van "zedeloosheid bedrijven". Vanwege de welig tierende zedeloosheid in de stad en het feit dat velen in de Korintische gemeente aan die levensstijl hadden deelgenomen en er nog steeds door beïnvloed werden, nam de apostel er behoorlijk wat tijd voor om dit onderwerp met hen te behandelen (1 Kor. 5 & 7).

Het is vrij zeker dat Paulus in 52 AD in Korinte arriveerde, omdat vermeld wordt dat keizer Claudius bevolen had dat alle Joden Rome moesten verlaten (zie opmerking 2 bij Hand. 18:2). Paulus bleef achttien maanden in Korinte (vers 11) en verbleef bij een Joods echtpaar, Aquila (zie opmerking 2 bij Hand. 18:2) en Priscilla (zie opmerking 3 bij Hand. 18:2), en werkte met hen samen als tentenmaker (leerbewerker) (vers 3). Een groot aantal Korintiërs kwamen tot geloof in Jezus en Paulus was in staat daar een gemeente te stichten. Hij schreef drie brieven aan de Korintiërs, waarvan wij de tweede en derde brief in onze Bijbel hebben (1 Kor. 5:9). Paulus ondervond zoveel tegenstand in de Joodse synagoge in Korinte dat hij die verliet en in het huis van Justus trok (zie opmerking 6 bij Hand. 18:7), dat naast de synagoge stond.

Eén keer kwam de Heer in de nacht door een gezicht tot Paulus en vertelde hem niet bang te zijn, maar vrijmoedig te spreken. De Heer gaf hem de belofte dat hem geen kwaad gedaan zou worden (verzen 9-10). Aan het eind van de periode van een jaar en zes maanden werd Paulus voor Gallio gebracht, de landvoogd

van Achaje, maar hij werd vrijgesproken. Nadat Paulus samen met Aquila en Priscilla Korinte verliet, voer hij af naar Syrië (zie opmerking 1 bij Hand. 15:23) en predikte in Efeze (verzen 18-19). Paulus bezocht Korinte weer voor drie maanden tijdens zijn derde zendingsreis (Hand. 20:2-3). Korinte bestaat tegenwoordig nog steeds maar ligt 5 km ten noordoosten van de vroegere plaats en heeft ongeveer 18.000 inwoners.

¹⁷ *Hand. 7:58 en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem. En de getuigen legden hun mantels af aan de voeten van een jonge man, Saulus genaamd.*

Opmerking 4 bij Handelingen 7:58: Deze jongeman Saulus ging door om de gelovigen in Jezus te vervolgen (Hand. 8:3) totdat hijzelf tot het Christendom werd bekeerd (Hand. 9:3-20) en de apostel Paulus werd (Hand. 13:9). De getuigenis van Stefanus was zonder twijfel één van de prikkels waar Saulus tegenaan had geslagen.

¹⁸ *Hand. 9:1 En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester,*

Opmerking 1 bij Handelingen 9:1: De eerste keer dat Saulus in de Schrift wordt genoemd (Hand. 7:58) staat er alleen maar dat hij aanwezig was bij de steniging van Stefanus. Tezamen met de verwijzing in Handelingen 8:3 maakt dit vers echter vrij duidelijk dat Saulus al eerder de Christenen actief had vervolgd. In dit hoofdstuk worden bijzonderheden gegeven over zijn dramatische bekering tot het geloof in Christus. Saulus predikte meteen in de synagogen van Damascus dat Jezus de Christus was (vers 20), maar moest de stad ontvluchten om zijn leven te redden (verzen 23-25). Saulus ging toen naar Jeruzalem, maar de discipelen van Jezus waren beducht voor hem en waren er niet van overtuigd dat hij bekeerd was (vers 26). Barnabas sloot vriendschap met hem en haalde uiteindelijk de Christenen in Jeruzalem over om hem te accepteren (vers 27). Toen echter de Grieks-sprekende Joden hem in Jeruzalem probeerden om te brengen en nadat hem door de Heer was verteld om Jeruzalem te verlaten (Hand. 22:18-21) vluchtte hij naar zijn geboorteplaats Tarsus (Hand. 9:30).

Saulus wordt in de Schrift niet eerder weer genoemd dan jaren later toen Barnabas naar Tarsus ging en Saulus meenam naar Antiochië (Hand. 11:25-26). Saulus bleef een jaar bij de gelovigen in Antiochië, waar hij de mensen onderwees, totdat men Barnabas en Saulus naar Jeruzalem stuurde met een giff voor de heiligen daar.

Barnabas en Saulus keerden van Jeruzalem met Johannes Marcus naar Antiochië terug en vertrokken daarna op de eerste van de drie zendingsreizen. In Handelingen 13:9 zien we dat de naam van Saulus was veranderd in Paulus en hij werd de apostel voor de heidenen (Rom. 11:13).

In Galaten 1:17-24 geeft Paulus ons enig inzicht in wat hij deed in de tijd tussen zijn bekering en het moment dat Barnabas naar Tarsus kwam om hem op te zoeken. Hij ging naar Arabië, daarna naar Damascus en drie jaar later (na zijn bekering) bracht hij 15 dagen met de apostel Petrus door. Daarna ging hij naar de gebieden van Syrië en Cilicië (waar zijn geboorteplaats Tarsus lag) en daar was hij toen Barnabas hem vond.

¹⁹ *Hand. 9:26 En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was.*

Opmerking 1 bij Handelingen 9:26: Dit vers wekt de indruk dat Paulus meteen van Damascus naar Jeruzalem ging. In Galaten 1:15-18 laat Paulus echter doorschemeren dat er drie jaar verstreken na zijn bekering voordat hij naar Jeruzalem ging en 15 dagen met de apostel Petrus doorbracht.

Het is mogelijk dat gedurende de "verscheidene dagen" van vers 23 Paulus naar Arabië was geweest en daarna naar Damascus terugkeerde, maar vanwege de vrees van de discipelen in Jeruzalem lijkt het erop dat de verschijning van Saulus in Jeruzalem kort na zijn bekering moet zijn geweest. Als het drie jaar later had plaatsgevonden, dan zouden de meeste Christenen zijn opmerkelijke gebrek aan vervolging van de heiligen als voldoende bewijs hebben beschouwd dat de bekering van Saulus echt was.

Het is mogelijk dat Galaten 1:18 en dit verslag twee afzonderlijke bezoeken aan Jeruzalem beschrijven. Saulus kon meteen nadat hij Damascus had verlaten naar Jeruzalem zijn gekomen en drie jaar later zijn teruggekeerd om 15 dagen met de apostel Petrus door te brengen. De verklaring in Galaten 1:17 "Ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vóór mij apostelen waren" benadrukt het feit dat Paulus zijn openbaring van het Nieuwe Testament niet van de apostelen gekregen had. Het sluit niet uit dat hij sinds zijn bekering in Jeruzalem was geweest.

Ook is het mogelijk dat er drie jaar lagen tussen zijn verblijf te Damascus en dat in Arabië en dat hij daarna naar Jeruzalem ging waar hij 15 dagen met Petrus doorbracht (Gal. 1:18).

²⁰ *Hand. 28:30 En hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen,*

Opmerking 1 bij Handelingen 28:30: Deze teksten ronden het verhaal van het leven van Paulus af zonder ons een laatste hoofdstuk te geven. Paulus wordt gevangen te Rome achter gelaten. Andere gechriften

voeren echter aan dat Paulus vrijgelaten werd en zijn bediening voortzette.

In Romeinen 15:24 en 28 noemt Paulus twee keer dat hij naar Spanje wil reizen. In het licht van wat Paulus schreef in 2 Kor. 1:17 is er een sterk argument voor dat hij dat ook gedaan kon hebben. Een aantal verschillende schrijvers uit de eerste kerk verklaren ook dat Paulus naar Spanje reisde, daarna terugging naar Asia en uiteindelijk terugkeerde naar Rome. Hoewel deze bronnen met elkaar verschillen en niet afdoende zijn, schijnt het dat, als het algemeen bekend zou zijn dat Paulus tijdens dit eerste gevangenschap in Rome stierf, ieder ander verslag van zijn reizen door de vroege kerk zouden zijn tegengesproken. Dit is echter niet het geval.

In Titus 1:5 noemt Paulus dat hij Titus in Kreta achterliet (zie opmerking 10 bij Hand. 27:7). Omdat hiervan geen verslag is in het boek Handelingen, hebben sommigen verondersteld dat dit plaatsvond na de gebeurtenissen die in het boek Handelingen werden opgeschreven. Paulus schreef ook aan Filemon dat hij verwachtte snel vrijgelaten te worden en hij vroeg Filemon om huisvesting voor hem gereed te maken (Filemon 22).

De vroege kerk maakt er gewag van dat Paulus een paar kilometer ten zuiden van Rome in opdracht van Nero werd onthoofd. Hij zou begraven zijn aan de Via Ostensis waar Constantijn later een kerk bouwde. De manier waarop het boek Handelingen de beschrijving van het leven van Paulus beëindigt is eigenlijk de meest toepasselijke manier. De bediening van Paulus is nooit beëindigd. Hij maakte discipelen, niet alleen maar bekeerlingen (zie opmerking 5 bij Matt. 28:19) en door zijn brieven bedient hij tegenwoordig meer mensen dan hij ooit heeft gedaan op al zijn zendingsreizen.

²¹ 1 Kor. 6:19-20 Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam.

²² Exodus 21:2-6 Wanneer gij een Hebreeuwse slaaf koopt, zal hij zes jaar dienen, maar in het zevende jaar zal hij om niet als een vrij man weggaan. Indien hij alleen gekomen is, zal hij alleen weggaan; indien hij gehuwd was, dan zal zijn vrouw met hem weggaan. Indien zijn heer hem een vrouw gegeven heeft en zij hem zonen of dochters geboort heeft, zal de vrouw met haar kinderen het eigendom blijven van haar heer, en hij zal alleen weggaan. Maar indien de slaaf nadrukkelijk zegt: Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet als vrij man weggaan, dan zal zijn heer hem bij de goden brengen, hij zal hem bij de deur of de deurpost brengen, en zijn heer zal zijn oor met een priem doorboren en hij zal hem voor altijd dienen.

Deut. 15:12-17 Wanneer uw broeder, een Hebreeuwse man, of een Hebreeuwse vrouw, zich aan u verkoopt, dan zal hij u zes jaar dienen, maar in het zevende jaar zult gij hem vrij laten weggaan. En wanneer gij hem vrij laat weggaan, zult gij hem niet met lege handen laten gaan; gij zult hem met mildheid meegeven van uw kleinvee, van uw dorsvloer en uw perskuip; van datgene waarmee de HERE, uw God, u gezegend heeft, zult gij hem geven. Gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht geweest zijt in het land Egypte, en dat de HERE, uw God, u bevrijd heeft; daarom geef ik u heden dit gebod. Maar wanneer hij tot u zegt: Ik wil niet van u heengaan – omdat hij u en uw gezin liefheeft, daar hij het goed bij u heeft, dan zult gij een priem nemen, en die door zijn oor in de deur steken, opdat hij voor altijd uw dienstknecht zij. En ook met uw dienstmaagd zult gij zo doen.

²³ *Hand. 20:24 Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen.*

Opmerking 5 bij Handelingen 20:24: Als dit vers wordt vergeleken met Gal. 1:6 dan is het zeer duidelijk dat het evangelie de genade van God is en de genade van God het evangelie is. Het woord "evangelie" komt van het Griekse woord "euangelion" wat "goede boodschap of goed nieuws" betekent. Alleen in de genade (onverdiende gunst) van God is er goed nieuws.

In veel gevallen is de religieuze kerk de boodschapper geworden van de morele wetten van God en het "slechte nieuws" dat er zeker een oordeel komt als er geen berouw is. Hoewel dat zeker wel waar is, is dat niet het goede nieuws van het evangelie. Het is het evangelie dat de kracht van God is tot behoud (Rom. 1:16). Bewustzijn van onze zondigheid en de noodzaak voor een Redder is zeker wezenlijk, maar als het goede nieuws van Gods genade wordt weggelaten, dan doodt en veroordeelt de kennis van zonden (2 Kor. 3:7, 9), brengt schuld voort (Rom. 3:19) en brengt de mens feitelijk nog meer onder de heerschappij van zonde (Rom. 6:14).

Om mensen te vertellen dat ze zondig zijn en dat God zonde haat is niet het evangelie. Het evangelie is het goede nieuws dat, hoewel we zondaars zijn en Gods toorn verdienen, God ons zo lief heeft dat Hij Zijn Zoon zond als onze plaatsvervanger, die onze straf droeg, zodat wij geheel rechtvaardig zouden worden gemaakt voor Zijn aangezicht, gebaseerd op ons geloof in het volbrachte werk van Christus en niet op onze eigen prestaties.

Op deze manier ontvangen we niet alleen de wedergeboorte, maar het is ook de enige manier om met God te blijven wandelen nadat we onze redding hebben ervaren (Kol. 2:6). De Galaten begonnen hun relatie met God door geloof in wat Jezus voor hen had gedaan, maar werden later misleid omdat ze dachten dat terwijl ze in het Christelijke leven groeiden, hun wandel met de Heer afhankelijk was van hun eigen heilige daden. Paulus noemde dit "betoverd" (Gal. 3:1).

Tegenwoordig beginnen sommige mensen ook hun Christelijk leven in volkomen afhankelijkheid van een Redder, maar gaandeweg krijgen ze de overtuiging dat als hun heiligheid niet wordt toegevoegd aan hun geloof in Jezus God niet in hun levens zal bewegen. Dat zal niet werken. Dat is niet het evangelie van de genade van God. "Zoals gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem."

²⁴ Gal. 3:8 En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden.

²⁵ Deut. 30:11-14 Want dit gebod, dat ik u heden opleg, is niet te moeilijk voor u en het is niet ver weg. Het is niet in de hemel, zodat gij zoudt moeten zeggen: Wie zal opstijgen ten hemel, het voor ons halen, en het ons doen horen opdat wij het volbrengen? En het is niet aan de overkant der zee, zodat gij zoudt moeten zeggen: Wie zal oversteken naar de overkant der zee, het voor ons halen, en het ons doen horen opdat wij het volbrengen? Maar dit woord is zeer dicht bij u, in uw mond en in uw hart om het te volbrengen. Rom. 10:6-7 Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen; of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen.

²⁶ Luc. 24:44 Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden.

²⁷ Gal. 3:23 Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden.

²⁸ Gal. 3:19 Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen, waarop de belofte sloeg, en zij is op last van (God) door engelen in de hand van een middelaar gegeven.

²⁹ *Luc. 5:36 Hij sprak ook een gelijkenis tot hen: Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude.*

Opmerking 1 bij Luc. 5:36: Deze twee gelijkenissen (de nieuwe lap die op een oud kledingstuk wordt gezet en de nieuwe wijn in oude zakken) zijn een reactie op de kritiek van de schriftgeleerden en Farizeeën (vers 30) en de vraag van de discipelen van Johannes de Doper (Matt. 9:14; Marc. 2:18) waarom Jezus niet onderwees volgens hun religieuze tradities en verwachtingen. De hoofdgedachte van deze gelijkenissen is te laten zien dat Jezus was gekomen om iets nieuws te doen (Jes. 43:18-19; Jer. 31:31-34; Heb. 8:7-13) dat zich niet liet mengen met de gebruiken van het oude verbond die de mensen gewoon waren te doen. In de dagen van Jezus zou een nieuwe lap krimpen als het voor de eerste keer werd gewassen en zou het afscheuren van het oude kledingstuk waarop het was genaaid en dat al gekrompen was, wat de scheur alleen maar groter zou maken. Dit illustreert dat Jezus niet gekomen was om de oude wet van Mozes te verstellen, maar om deze te vervangen (Heb. 7:18-19).

Evenzo moest nieuwe wijn, die nog niet gegist was, in nieuwe of vernieuwde wijnzakken worden gedaan om mogelijk te maken dat door de gasvorming het volume in de zak werd vergroot tijdens het gistingsproces. Een oude wijnzak, die al was uitgerekt, zou anders gewoon uit elkaar barsten en de wijn zou verloren gaan. De wetten van het Oude Testament konden zich nooit zo ver uitrekken om de waarheden van genade van het Nieuwe Testament te bevatten (Heb. 10:1-10). Jezus maakte ons vrij van de veroordeling van de wetten van het Oude Testament (Rom. 6:14; 7:1-4; 8:2; 10:3-4; Gal. 3:12-14,23-24; 5:4; Fil. 3:9).

³⁰ *Luc. 9:55 Doch Hij keerde Zich om en bestrafte hen. (vgl. King Jamesvertaling: But he turned, and rebuked them, and said, Ye know not what manner of spirit ye are of – en zei, u weet niet van welke geest u bent)*

Opmerking 2 bij Lucas 9:55: Jezus werd voortdurend beschuldigd van het breken van de wet van Mozes (zie de lijst van de zes voorvallen waarbij Jezus was beschuldigd van het niet houden van de Sabbat – opmerking 5 bij Joh. 5:9). Zijn onderwijs was anders dan de wet van Mozes (Matt. 5:21-48) en nu bestrafte Hij Zijn discipelen omdat ze hetzelfde wilden doen wat een profeet uit het Oude Testament deed met de zegen en kracht van God. Jezus was echter niet gekomen om de wet te ontbinden, maar om deze te vervullen (Matt. 5:17).

De wet was gegeven om te doden en te veroordelen (2 Kor. 3:7-9), om de wraak van God vrij te zetten (Rom. 4:15) en de vloek op te leggen (Deut. 28:15-68; Gal. 3:10-13). Elia handelde onder dit bestel van de

wraak van God toen hij vuur uit de hemel riep dat 102 mannen verbrandde. Het was het vuur van God dat neerviel – niet het vuur van de duivel (2 Kon. 1:12). Door Elia liet God Zijn wraak en straf op de zonde los, zoals Hij ook in andere gebeurtenissen in het Oude Testament deed (voorbeelden: Ex. 12:29-30; 14:19-31; 32:26-28; Num. 16:23-35).

Jezus was echter niet gekomen om de levens van de mens te vernietigen, maar om ze te redden (Joh. 3:16; 10:10). "God in Christus was de wereld met Zichzelf verzoenende, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen" (2 Kor. 5:19). Jezus was gerechtigd om dit te doen, omdat Hij onze zonden droeg (Jes. 53:4-6) en de daarbij behorende wraak van God (Matt. 27:35; Heb. 2:9). Jezus verwierp Gods oordeel over de zonde niet, Hij droeg het (2 Kor. 5:21). Daarom was Hij in staat om de genade en gunst van God te verlenen aan hen die onder de wet van Mozes veroordeeld zouden worden (Hand. 13:38-39).

De wet van het Oude Testament was als een rechter die vonnis over zonde uitsprak. Jezus werd onze pleitbezorger (of voorspraak – 1 Joh. 2:1) en zelfs meer dan dat, Hij werd onze plaatsvervanger, "die zelf onze zonden in Zijn lichaam op het hout bracht" (1 Petr. 2:24). Hij deed het oordeel van God niet teniet, maar Hij vervulde het in Zichzelf, zodat wij vrijuit konden gaan.

Dit veranderde voor altijd Gods bejegening met de zondige mens. In het licht van wat Jezus heeft gedaan onder het Nieuwe Verbond, zouden wij ook berispt worden als we probeerden Gods wraak op anderen los te laten, zoals onder het Oude Verbond gebeurde. Evenzo zou Elia berispt worden voor zijn daden, zoals in 2 Koningen 1:9-15 verteld, als Jezus in die dagen in Zijn fysieke lichaam op aarde was geweest om de wereld met Zichzelf te verzoenen. Er is een verschil tussen de wet van het Oude Testament en de genade van het Nieuwe Testament. "Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen." (Joh. 1:17)

³¹ *Luc. 16:16 De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods en ieder dringt zich erin.*

Opmerking 1 bij Luc. 16:16: De Bijbel leert dat er door de eeuwen heen verschillende bedelingen of goddelijk geordende tijden van God zijn waarin God met de mensheid omgaat (1 Kor 9:17; Ef. 1:10; 3:2; Kol. 1:25). De wet van het Oude Testament was slechts een tijdelijke bedeling (Gal. 3:19; 24-25) en duurde vanaf het geven van de wet (Ex. 20) tot de bediening van Johannes de Doper (Matt. 11:13 en dit vers).

De gelovige van het Nieuwe Testament is onder de bedeling van Gods genade (Ef. 3:2). Wij zijn niet onder de wet (Rom. 6:14; Gal. 3:19, 24-25). Dat betekent niet dat de wet niet meer geldig is. In het volgende vers staat duidelijk dat het gemakkelijker is dat hemel en aarde vergaan dan dat het kleinste deel van de wet zal vallen.

De wet heeft niet gefaald. De wet is vervuld (Matt. 5:17). Christus vervulde iedere tittel of jota van de wet (zie opmerking 2 bij Luc. 16:17) en rekent ons die gerechtigheid toe, niet gebaseerd op onze prestaties, maar op ons geloof in Hem (Rom. 8:4; 10:4; 2 Kor. 5:21). De wet was nooit gegeven met het doel van rechtvaardiging (Hand. 13:39; Rom. 3:28; Gal. 2:16; 3:11; 5:4). De wet was volkomen machteloos om ons te redden (Rom. 8:3; Heb. 7:18-19; 9:9). Het liet alleen maar onze noodzaak voor een Verlosser zien en wees ons op een Redder (Gal. 3:24).

De wet was niet gemaakt voor rechtvaardige mensen (2 Kor. 5:21; 1 Tim. 1:9) en het dient nog steeds een doel voor degenen die niet wedergeboren zijn. Voor diegenen die Jezus niet als hun Verlosser aannemen, blijft de toorn van God, die door de wet wordt voortgebracht (Rom. 4:15, zie opmerking 4 bij Joh. 3:36).

³² *Hand. 1:3 aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.*

Opmerking 1 bij Handelingen 1:3: De uitdrukking "met vele kentekenen" komt van het Griekse woord "tekmerion". De enige keer dat dit woord in de Bijbel wordt genoemd is in dit vers en het benadrukt de zekerheid van de bewijzen die de opstanding van Jezus bevestigden. Het woord "bewijs" is zo sterk, dat het geen nadere beschrijving behoeft. Daarom onderstreept de toevoeging "met vele kentekenen" duidelijk dat er geen enkel redelijk argument tegen de opstanding van Jezus ingebracht zou kunnen worden.

Er is inderdaad meer historisch bewijs van het leven en de opstanding van Jezus dan van ieder ander persoon in de geschiedenis. Als iemand gelooft dat ofwel het leven, ofwel de opstanding van Jezus een mythe is, dan is dat opzettelijke onwetendheid (2 Petrus 3:5).

³³ Rom. 5:16-17 En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van één; want het oordeel leidde van één overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging. Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

³⁴ 1 Kor. 12:28-31 En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen. Zijn zij soms allen apostelen? Allen profeten? Allen leraars?

Allen krachten? Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen? Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert. Rom. 12:6-8 Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid.

³⁵ Rom. 6:23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

³⁶ Ef. 4:11 En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars.

³⁷ 1 Kor. 7:7 Ik zou wel willen, dat alle mensen waren, zoals ikzelf. Doch iedereen heeft van God zijn bijzondere gave, de een deze, de ander die.

³⁸ 1 Kor. 12:9 aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest;

1 Kor. 12:28 En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.

1 Kor. 12:30 Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen?

³⁹ 2 Kor. 1:11 terwijl ook gij ons te hulp komt met uw voorbede, opdat uit veler mond voor de genade, ons geschonken, veelvuldig dank gebracht worde voor ons.

⁴⁰ Hand. 6:6 hen stelden zij voor de apostelen, die, na gebeden te hebben, hun de handen oplegden.

Rom. 16:26 maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken

Jak. 2:14-22 Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden? Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit? Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood. Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt geloof en ik heb werken. Toon mij dan uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken. Gij gelooft, dat God één is? Daaraan doet gij wèl, (maar) dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen. Wilt gij weten, gij dwaze mens, dat het geloof zonder de werken niets uitwerkt? Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar legde? Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken.

1 Petr. 1:12 Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.

⁴¹ 1 Tess. 1:2-3 Wij danken God altijd om u allen, wanneer wij u gedenken bij onze gebeden, onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader.

2 Tess. 1:11 Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat onze God u de roeping waardig achte en met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmake.

⁴² Gal. 2:16 wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof in Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof in Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof in Christus en niet uit werken der wet. Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden.

Gal. 3:12 Doch bij de wet gaat het niet om geloof, maar: wie dat doet, zal daardoor leven.

Gal. 5:4 Gij zijt los van Christus, als gij door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij.

Rom. 3:28 Want wij zijn van oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet.

Rom. 4:15-16 De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen wet is, is ook geen overtreding. Daarom is het (alles) uit geloof, opdat het zou zijn naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn, die de vader van ons allen is.

Rom. 9:30-32 Wat zullen wij dan zeggen? Dit: heidenen, die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit geloof is; doch Israël, hoewel het een wet ter

gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen. Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots.

⁴³ *Hand. 9:13 En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen te Jeruzalem aangedaan heeft;*

Opmerking 5 bij Handelingen 9:13: Het Griekse woord "hagios" wordt hier als "heilige" vertaald, evenals op 61 andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Hetzelfde woord komt als "heilig" 161 keer voor. Het verwijst naar onze positie in Christus in waarachtige gerechtigheid en heiligheid (Ef. 4:24). Hoewel het waar is dat sommige gelovigen meer heiligheid aan den dag leggen dan anderen, is er geen schriftuurlijk precedent om een selecte groep gelovigen te verheffen tot "heiligen", zoals de religie doet. Iedere wedergeboren gelovige in de Heer Jezus Christus is een heilige.

⁴⁴ Ti. 2:11 Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen.

⁴⁵ Luc. 12:9 maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods.

1 Joh. 2:23 Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader.

⁴⁶ Joh. 3:16 Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

⁴⁷ Ef. 3:19 en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.

⁴⁸ 1 Tim. 4:14 Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten.

⁴⁹ 1 Kor. 14:3-4 Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend. Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente.

⁵⁰ Rom. 15:20-24 Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch zo, dat ik niet (optrad), waar de naam van Christus reeds genoemd was, om niet op eens anders fundament te bouwen, maar (om te handelen) naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan. Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd tot u te komen. Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeidsveld meer overblijft en ik sedert tal van jaren verlangend ben tot u te komen, zodra ik naar Spanje reis – ik hoop u namelijk op mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen, wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb.

⁵¹ *Matt. 24:14 En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.*

Opmerking 7 bij Matt. 24:14: Het evangelie van het Koninkrijk waar Jezus naar verwees en datgene wat door een groot deel van het Christendom wordt gepredikt zijn niet hetzelfde. Het woord evangelie betekent goed nieuws of goed bericht. Hoewel het zeker waar is dat God zonde haat en dat alle zonde geoordeeld zal worden, is dat niet het goede nieuws van het Koninkrijk. Toch gaat een groot deel van de religieuze predikingen over wat we zouden moeten doen en niet over wat Jezus al voor ons heeft gedaan. Het evangelie waar Jezus naar verwees is dat Jezus een toegang tot de Vader heeft gekocht door Zijn eigen dood en opstanding en het is van ons als we het maar willen geloven (Rom. 10:1-13).

Veel mensen die het slechte nieuws van de religie hebben gehoord werken zich uit de naad om Gods gunst te verdienen. Ze hebben niet alleen Jezus tot hun Verlosser gemaakt, maar ze hebben ook de last van redding op hun eigen schouders gelegd. Dat is niet het evangelie van het Koninkrijk. Er zijn nog steeds miljoenen mensen die nog niet het goede nieuws hebben gehoord dat alleen Jezus redt.

⁵² Heb. 6:4-6 Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgefallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespottig maken.

Heb. 10:29 Hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij verdienen, die de Zoon van God met voeten heeft getreden, het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd was, onrein geacht en de Geest der genade gesmaakt heeft?

Kol. 1:21-23 Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend, in het lichaam zijns vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen, indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

⁵³ Luc. 22:57-62 Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken Hem niet! En even daarna zag een ander hem en zeide: Ook gij behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet! En ongeveer een uur later verzekerde een ander en zeide: Inderdaad, ook die man was bij Hem, want hij is een Galileeër! Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij zegt! En terstond, terwijl hij nog sprak, kraaide een haan. En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En Petrus herinnerde zich het woord des Heren, hoe Hij tot hem gezegd had: Eer de haan heden kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij ging naar buiten en weende bitter.

⁵⁴ *Luc. 22:32 maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.*

Opmerking 2 bij Luc. 22:32: Jezus bad voor Petrus dat zijn geloof niet zou bezwijken. De meesten van ons zouden denken dat het gebed van Jezus niet had gewerkt. We weten echter dat dit niet het geval is. Vanuit Gods gezichtspunt bezien bezweek het geloof van Petrus daarom niet. Een gevecht verliezen betekent niet dat wij de oorlog hebben verloren.

God ziet ons niet als een mislukkeling – alleen maar als een student. God kan de ergste mislukking goedmaken en alle dingen ten goede doen meewerken (Rom. 8:28). Wij moeten gaan denken zoals God.

⁵⁵ Hab. 2:4 Zie, opgeblazen, niet recht, is zijn ziel in hem, maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.

⁵⁶ Gal. 3:11 En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk; immers, de rechtvaardige zal uit geloof leven.

Heb. 10:37-38 Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten, en mijn rechtvaardige zal uit geloof leven;

⁵⁷ Psalm 19:2-5 De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen; de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht. Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen: toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde en hun taal tot aan het einde der wereld.

⁵⁸ Volgens Van Dale: 1 goddelijke natuur; Christus' goddelijkheid; 2 goddelijke oorsprong; 3 goddelijke schoonheid, heerlijkheid.

⁵⁹ Gen. 3:1-6 De slang nu was het listigste van alle dieren des velds, die de HERE God gemaakt had; en zij zeide tot de vrouw: God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof? Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven. De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad. En de vrouw zag, dat de boom goed was om van te eten, en dat hij een lust was voor de ogen, ja, dat de boom begeerlijk was om daardoor verstandig te worden, en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at.

⁶⁰ *Marc. 6:52 want zij waren bij de broden niet tot inzicht gekomen, maar hun hart was verhard.*

Opmerking 10 bij Marcus 6:52: Meestal denken we bij iemand met een verhard hart aan een persoon die op een verschrikkelijke manier tegen God rebelleert. Hoewel het waar is dat zo'n persoon ook inderdaad een verhard hart heeft, gaat het er in dit geval om dat de discipelen verharde harten hadden, omdat ze "innerlijk bovenmate ontsteld waren" (vers 51) en "verbijsterd waren" (vers 50) om Jezus op het water te zien lopen. Het woord "verhard" dat hier gebruikt wordt, betekent "gevoelloos, koppig of onbuigzaam, of ongevoelig voor". De discipelen haatten God niet, maar ze waren zo ontvankelijk geworden voor de natuurlijke wereld en de beperkingen daarvan dat ze overweldigd werden toen ze Jezus deze wetten zagen overtreden. Daarom hadden ze een verhard hart (zie opmerking 3 bij Marcus 8:17).

We zien dus dat in dit geval een verhard hart betekent dat je gevoeliger bent voor of meer gedomineerd wordt door het natuurlijke denken dan door het bovennatuurlijke denken. Als we deze Bijbelse definitie van een verhard hart gebruiken, dan hebben we allemaal gebieden waarin we verhard (of ongevoelig) zijn voor God (zie opmerking 3 bij Marcus 8:17 voor de kenmerken van een verhard hart).

Onze harten worden verhard (ongevoelig) als we op andere dingen letten dan op God en Zijn wegen (als we daarover nadenken, bestuderen, overpeinzen of mediteren). In dit geval dachten de discipelen niet aan

zondige dingen zoals moord, overspel, diefstal, enz. Hun gedachten werden volkomen in beslag genomen door de storm en hoe ze hun leven konden redden. Ze waren echter bezig met de natuurlijke methoden van bevrijding. Ze hadden moeten denken aan een wonderbaarlijke bevrijding, omdat ze uit gehoorzaamheid aan het bevel van Jezus de zee waren opgegaan.

Als ze waren blijven denken aan het wonder dat ze even daarvoor Jezus hadden zien doen (de wonderbare spijziging), dan zouden ze niet zo verbaasd zijn geweest om te zien dat Jezus op het water naar hen toe liep. Tenslotte had Hij hen opgedragen om in het schip te gaan (zie opmerking 1 bij Matt. 14:22) en daarom was hij verantwoordelijk voor hen. Hij was ook maar een klein eindje van hen vandaan en Hij bevond zich in dezelfde storm, dus ze hadden kunnen weten dat Hij bekend was met hun situatie. Ze hadden kunnen verwachten dat Jezus zou komen om ze te redden, zelfs als Hij daarvoor op het water had moeten lopen. Want iemand die vijfduizend mannen van voedsel kon voorzien (de vrouwen en kinderen nog niet eens meegerekend) met vijf broden en twee vissen en daarbij ook nog meer overhield toen Hij klaar was dan toen Hij begon, kon zeker ook wel op het water lopen.

Maar hun verharde harten verhinderde hen om de geestelijke waarheden te zien (Marcus 8:17-18 en zie opmerking 3 bij Marcus 8:17) en hield hen gedomineerd door slechts het natuurlijke denken, wat volkomen ontoereikend was om hun probleem op te lossen. Dit is de reden waarom tegenwoordig mensen die weten wat het Woord zegt het nog steeds niet in hun leven zien werken. Ze zijn gevoeliger voor angst en twijfel dan voor de waarheden van het Woord van God, eenvoudigweg omdat ze meer hebben gedacht aan dingen die angst en twijfel met zich meebrengen.

We kunnen deze wetten over het verharderen van onze hart nemen en ze op een positieve manier gebruiken. We kunnen eigenlijk onze harten verharderen voor twijfel door het Woord van God te overdenken. Het is een denkbaar en bereikbaar doel om net zo gevoelig voor God en het geloof te worden als we voor satan en twijfel zijn geweest.

⁶¹ Lev. 18:22 En gij zult geen gemeenschap hebben met een, die van het mannelijk geslacht is, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw: een gruwel is het.

Lev. 20:13 Een man die gemeenschap heeft met iemand van het mannelijk geslacht, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw, – beiden hebben een gruwel gedaan, zij zullen zeker ter dood gebracht worden, hun bloedschuld is op hen.

Deut. 23:17-18 Er zal onder de dochters van Israël geen aan ontucht gewijde vrouw zijn, en er zal onder de zonen van Israël geen aan ontucht gewijde man zijn. Gij zult geen hoerenloon of hondengeld in het huis van de HERE, uw God, brengen ter vervulling van een of andere gelofte, want deze beide zijn de HERE, uw God, een gruwel.

⁶² Luc. 15:32 Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

⁶³ Jer. 7:31 en zij hebben de hoogten van Tofet gebouwd, die zich in het dal Ben-Hinnom bevinden, om hun zonen en dochters met vuur te verbranden, hetgeen Ik niet geboden heb en wat in mijn hart niet is opgekomen.

⁶⁴ Gen. 6:3 En de HERE zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn.

⁶⁵ Joh. 6:44 *Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.*

Opmerking 8 bij Joh. 6:44: Dit is één van de grote waarheden in de Bijbel. De mensheid is zo gebrekkig dat men zelfs nooit uit zichzelf God kan zoeken. God moet ons tot Zichzelf trekken door de bediening van de Heilige Geest (Joh. 16:7-11). Daarom maant Jesaja ons aan: Zoekt de Here, terwijl Hij Zich laat vinden: roept Hem aan, terwijl Hij nabij is (Jes. 55:6). We kunnen niet tot God komen als wij er klaar voor zijn. We moeten komen als Hij ons trekt. Daarom is de lastering tegen de Heilige Geest onvergeeflijk (zie opmerking 1 bij Matt. 12:31). Als de Heilige Geest er eenmaal mee ophoudt om Zich om ons te bekommeren, dan is er geen hoop meer op bekering of berouw.

⁶⁶ *Hand. 24:25 Maar toen hij sprak over rechtvaardigheid en ingetogenheid en het toekomstig oordeel, werd Felix bevreesd en antwoordde: Ga voor heden heen; wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weder ontbieden;*

Opmerking 6 bij Handelingen 24:25: Tegenwoordig hebben veel mensen dezelfde houding. Ze willen hun "eigen ding" blijven doen en als ze daar genoeg van hebben, dan zullen ze zich tot de Heer wenden. Maar het werkt niet altijd op die manier.

Jezus zei: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke" (Joh. 6:44). Niemand kan tot God komen als zij er klaar voor zijn. Ze moeten komen als de Heer hen uitnodigt. In

Genesis 6:3 staat: "Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven."

Er is geen verslag van dat voor Felix zijn geschikte tijd ooit is gekomen. Eén van de kwellingen van de hel zal ongetwijfeld de herinnering zijn aan het afwijzen van de overtuiging van de Heilige Geest. Als we Felix vandaag zouden kunnen horen, dan zou hij samen met de rijke man, van wie Jezus sprak in Luc. 16:27-28, uitroepen om acht te slaan op het trekken van de Heilige Geest en Hem niet af te stoten.

⁶⁷ 2 Kor. 13:5-7 Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf. Of zijt gij niet zo zeker van uzelf, dat Jezus Christus in u is? Want anders zijt gij verwerpelijk. Ik hoop echter, dat gij zult inzien, dat wij niet verwerpelijk zijn. Ja, wij bidden tot God, dat gij generlei kwaad zult doen, niet opdat wij betrouwbaar mogen blijken, maar opdat gij het goede zoudt doen, al zijn wij dan ook verwerpelijk.
2 Tim. 3:8 Zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van Mozes, staan ook dezen de waarheid tegen; het zijn mensen, wier denken bedorven is, en wier geloof de toets niet kan doorstaan.
Ti. 1:16 Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk.

⁶⁸ *Hand. 5:5 En bij het horen van deze woorden viel Ananias neder en blies de adem uit. En een grote vrees kwam over allen, die het hoorden.*

Opmerking 5 bij Handelingen 5:5: Er is veel discussie geweest over dit verslag van Ananias en Saffira. Was het werkelijk God die hen neersloeg of stierven ze gewoon aan een hartstilstand toen ze ontdekten dat ze betrapt waren? Als God hen had gedood, hoe kun je dit dan rijmen met het feit dat God in Zijn nieuwe verbond Zijn kinderen niet meer straft (zie opmerking 8 bij Joh. 5:14 en opmerking 8 bij Joh. 12:31). Waren zij wedergeboren gelovigen of waren zij het onkruid waar Jezus van sprak in Matt. 13:24-20, 36-43? Ten eerste kunnen we er zonder meer van uitgaan dat dit een rechtstreeks oordeel van God was. Ze stierven niet door natuurlijke oorzaken. Men zou kunnen denken dat ze uit angst stierven als je alleen naar de dood van Ananias kijkt, maar toen Saffira binnenkwam, sprak Petrus het oordeel van God over haar uit. Uit de reactie van iedereen die dit hoorde is ook op te maken dat dit een rechtstreekse daad van God was. Het gevolg was dat er een grote vrees over hen kwam.

Hoe kunnen we vervolgens in overeenstemming brengen dat God een dergelijke straf op Zijn eigen kinderen legde voor wie de zonden al betaald waren? Niemand spreekt tegen dat God zich bezighoudt met zonde in het leven van de gelovigen (Hebr. 12:5-8), maar Zijn tuchtiging is altijd corrigerend en niet als straf bedoeld. Dus wat gebeurde er hier?

Het is mogelijk dat Ananias en Saffira niet werkelijk wedergeboren waren. Jezus vertelde in de gelijkenis van het onkruid tussen het graan dat sommige kinderen van de boze zich temidden van Zijn werkelijke gelovigen bevinden (zie opmerking 1 bij Matt. 13:37). Als dat het geval was, dan zou de toorn van God die op Ananias en Saffira viel niet anders zijn dan de voorbeelden in het Oude Testament waar God strafte. Ze hadden geen verbond met God, dus God was volkomen rechtvaardig om hen te veroordelen.

Het is ook mogelijk dat Ananias en Saffira werkelijke gelovigen waren geweest die hun geloof hadden verworpen. In de eerste eeuw leefde de gemeente in een openbaring van Jezus waar het voor een ongelovige erg moeilijk zou zijn geweest om niet opgemerkt te worden. Bovendien verklaarde Lucas herhaaldelijk dat alle gelovigen één van hart en ziel waren (Hand. 2:46; 4:24, 32). Als je daarbij ook in aanmerking neemt dat er een intense vervolging was tegen de gelovigen, dan zou dit ertoe kunnen leiden om te geloven dat Ananias en zijn vrouw deel uitmaakten van de gemeente.

Als Ananias en Saffira wedergeboren gelovigen waren en ze wegens hebzucht hun redding verwierpen, zou hen dat uit het nieuwe verbond hebben gesloten en hen kandidaten hebben gemaakt voor de toorn van God (zie opmerking 4 bij Joh. 3:36).

Veel mensen vinden het moeilijk te geloven dat God een gelovige verantwoordelijk zou houden voor hebzucht en bedrog. Er zijn tenslotte tegenwoordig veel Christenen die liegen en bedriegen en we zien niet dat zij dood neervallen.

Hebreeën 6:4-6 laat zien dat alleen volwassen Christenen in staat zijn om hun redding te verwerpen. De meeste Christenen van tegenwoordig zijn niet volwassen en daarom gaat God voorbij aan hun godslasteringen, zoals Hij ook deed toen Saulus de apostel Paulus werd (zie opmerking 1 bij Matt. 12:31). Ananias en Saffira hoorden echter bij de vroege gemeente die zodanig in de openbaring van Jezus en Zijn liefde wandelde zoals mogelijk geen enkele groep ooit heeft gedaan. Ze hadden veel ervaren en moesten daarom over veel verantwoording afleggen (zie opmerking 5 bij Lucas 12:48).

⁶⁹ *Matt. 12:31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest (SV: tegen de Geest) zal niet vergeven worden.*

Opmerking 1 bij Matt. 12:31: Behalve de volkomen verwerping van redding is de lastering tegen de Heilige Geest de enige andere onvergeeflijke zonde waar in het Nieuwe Testament over gesproken wordt. Het feit dat Jezus onherroepelijk diegenen veroordeelt die de Heilige Geest lasteren is een nadere bevestiging van de goddelijkheid van de Heilige Geest en de leer van de Drie-eenheid (zie opmerking 2 bij Marc. 1:10).

Het woord "lasteren" betekent "kwaad spreken van, belasteren, zwartmaken of beschimpen". In de context zegt Jezus dat het lasteren tegen de Heilige Geest is om het werk van de Heilige Geest aan de duivel toe te schrijven (Marc. 3:30). Veel mensen in de Bijbel hebben dit gedaan, waaronder Saulus, die later de apostel Paulus werd. In 1 Timoteüs 1:13 zien we echter dat Paulus zei dat hij genade had gekregen voor zijn lasteren omdat hij het "in zijn onwetendheid, uit ongelof," had gedaan (1 Tim. 1:13). Daarom moet de laster tegen de Heilige Geest waar Jezus voor waarschuwt het opzettelijk beschimpen van de Heilige Geest zijn, in het volle bewustzijn van wat je doet.

Dit is vergelijkbaar met Hebrëeën 6:4-6 waar de kenmerken worden genoemd van iemand die uit de genade kan vallen. Dit tekstgedeelte laat ons zien dat alleen een volwassen Christen zich aan iets dergelijks kan overgeven. Bij laster tegen de Heilige Geest is het dus zo dat haastige verklaringen die door iemand die niet weet wat hij doet uit onwetendheid of ongelof tegen de Heilige Geest worden uitgesproken, vergeven kunnen worden.

Uit menselijk oogpunt gezien kan er geen duidelijke lijn getrokken worden wanneer iemand verantwoordelijk kan worden gehouden voor laster en een onvergeeflijke zonde heeft begaan. We kunnen ervan verzekerd zijn dat God het hart van ieder mens kent en dat Hij hierover een rechtvaardig oordeel zal vellen. Gods Woord laat ons echter zien dat als iemand God verwerpt, God hem zal overgeven aan een verwerpelijk denken (Rom. 1:28). Daarom heeft iedereen die voor overtuiging vatbaar is en er berouw van heeft dat hij misschien de Heilige Geest heeft gelasterd nog niet het punt bereikt dat het onvergeeflijk is, want anders zou het hem niet kunnen schelen.

⁷⁰ 1 Joh. 5:17 Alle ongerechtigheid is zonde, en er bestaat zonde niet tot de dood.